

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 kwietnia 2016 r.

Pozwem wniesionym w dniu 26 maja 2011 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w trybie elektronicznego postępowania upominawczego powód Gielda Praw Majątkowych (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. D. kwoty 2.907,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.764,88 zł od dnia 4 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 142, 72 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania powód wskazał, iż pozwana w dniu 10 grudnia 2009 r. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. **Otrzymała i zaakceptowała ogólne warunki, cennik oraz regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych.** Pozwana nie uregulowała należności za świadczone usługi telekomunikacyjne wyszczególnione w fakturach o nr (...) z dnia 17 stycznia 2010 r. i o nr (...) z dnia 17 grudnia 2009 r. W związku z powyższym zawarta umowa została rozwiązana i operator naliczył karę umowną. W dniu 22 grudnia 2010 r. powód nabył wierzycelność w stosunku do pozwanej, wynikająca z wyżej wskazanej umowy, na podstawie umowy cesji wierzycelności, o czym pozwana została zawiadomiona. Na dochodzone roszczenie składała się kwota 2764, 88 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 142, 72 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek na dzień 3 sierpnia 2010 r. /pозew k: 1- 4/

W uwzględnieniu zgłoszonego żądania Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 17 czerwca 2011 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, któremu postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2011 r. nadano klauzulę wykonalności. /nakaz zapłaty k: 5, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k: 9/

W dniu 26 maja 2014 r. pozwana wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, podnosząc iż odpis nakazu nie został doręczony jej skutecznie, ponieważ pod adresem wskazanym w pozwie nie zamieszkiwała od przeszło 5 lat, zaś aktualny adres pozwanej był znany powodowi. W sprzeciwie pozwana podniosła zarzut przedawnienia i nie udowodnienia istnienia wierzycelności. /wniosek k: 10, sprzeciw k: 20/.

Zarządzeniem z dnia 23 lipca 2014 r. Referendarz Sadowy w Sadzie Rejonowym L. (...) – Zachód w L. uchylił wydane w dniu 28 lipca 2011 r. zarządzenie o uznaniu korespondencji kierowanej do pozwanej na adres podany w pozwie za doręczoną prawidłowo w trybie art. 139 § 1 k.p.c. oraz zarządził ponowne doręczenie nakazu zapłaty. /zarządzenie k: 23/

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie odrzucił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 17 czerwca 2011 r. oraz wobec przyjęcie skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy wydanego nakazu zapłaty w całości przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu właściwości ogólnej pozwanej. /postanowienie k: 24/

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy L. – Zachód w L., w uwzględnieniu skargi pozwanej, uchylił postanowienie Referendarza Sadowego z dnia 24 sierpnia 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 17 czerwca 2011 r. /postanowienia k: 43/

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu pełnomocnik powoda w uzupełnieniu pozwu w piśmie przygotowawczym z dnia 4 marca 2015 r. wskazał dodatkowo, że roszczenie objęte pozwem obejmowało należności wynikające z dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda o nr (...) i (...), w ramach których pozwana przyjęła na siebie zobowiązanie pieniężne do uiszczania opłaty abonamentowej oraz opłaty za usługi świadczone przez operatora oraz zobowiązanie niepieniężne do utrzymania aktywnej karty SIM przez okres 24 cykli rozliczeniowych. Pełnomocnik powoda wskazał, że zgodnie z treścią ogólnych warunków umowy w przypadku naruszenia przez abonenta w/w zobowiązań abonent zobowiązany był do zapłaty na rzecz operatora kary

umownej w wysokości przyznanej ulgi pomniejszonej o czas, w którym abonent wykonał zobowiązanie. W stosunku do pierwszej z umów zawartej na warunkach oferty promocyjnej „Prezenty na Święta 2” operator przyznał pozwanej ulgę w wysokości 1800 zł. W ramach drugiej umowy zawartej na warunkach oferty promocyjnej „blueconnect 29/49/69/149 – Specjalne warunki” ulga wyniosła 600 zł.

Pełnomocnik powoda zaznaczył ponadto, że w trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 12637/11 wyegzekwowano od pozwanej kwotę 1.908,33 zł. Kwotę tą powód zaliczył na poczet spłaty odsetek „liczonych do dnia ostatniej wpłaty, tj. do dnia 14.02.2014 r., w łącznej kwocie 1.306,88 zł oraz częściowej spłaty należności głównej w kwocie 601, 45 zł.” W związku z powyższym w tym zakresie powód cofnął pozew i ograniczył żądanie do kwoty 2.306,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

Pełnomocnik powoda w powołanym piśmie przygotowawczym zawarł wniosek o odrzucenie sprzeciwu pozwanej podnosząc, że pozwana powzięła wiedzę o toczącym się przeciwko niej postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 12637/11 najpóźniej w dniu 16 grudnia 2011 r., kiedy to skierowała do powoda wiadomość e-mail, w której domagała się odblokowania jej konta bankowego i zobowiązała się do dobrowolnej spłaty zadłużenia na konto Komornika Sądowego w ratach począwszy od stycznia 2012 r. Pierwszą wpłatę pozwanej Komornik przekazał powodowi w dniu 5 stycznia 2012 r. Pełnomocnik powoda wskazywał, że tygodniowy termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu upłynął pozwanej w dniu 23 grudnia 2011 r., natomiast wniosek o przywrócenie terminu i sprzeciw datowane były na dzień 14 lipca 2014 r., a więc zostały wniesione po upływie terminu.

Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie pełnomocnik powoda zaznaczył, że pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia z wierzycielem pierwotnym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Pełnomocnik powoda zaznaczył, że pozwana zawierając w/ w umowy **jednoznacznie oświadczyła**, że otrzymała, zapoznała się i akceptuje regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, cennik oraz warunki oferty promocyjnej. Wystawione z tytułu świadczonych usług faktury VAT oraz noty obciążeniowe i odsetkowe nie zostały przez pozwaną uregulowane.

Pełnomocnik powoda zakwestionował ponadto skuteczność podniesionego w sprzeciwie zarzutu przedawnienia, wskazując że znajdujący w niniejszej sprawie zastosowanie trzyletni termin przedawnienia nie upłynął przed dniem wniesienia pozwu. /pismo przygotowawcze z dnia 4 marca 2015 r. k: 55 – 58/

W uzupełnionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana wskazała, że w trakcie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w oparciu o wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, nie znając treści nakazu zapłaty, postanowiła – do czasu wyjaśnienia sprawy – dobrowolnie wpłacać egzekwowane należności i wystąpiła z prośbą o zwolnienie jej konta bankowego, na które wpływały alimenty przeznaczone dla dziecka pozwanej. Zaprzeczyła, aby kiedykolwiek uznała dług. Wskazała, że w toku egzekucji uiściła 2045 zł. Ponadto w ramach egzekucji z przysługującej jej wierzytelności z tytułu umowy zlecenia potrącano co miesiąc 400 zł. Pozwana podniosła, że postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2014 r. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone a kosztami postępowania obciążony został wierzyciel, w związku z tym pozwana domagała się pomniejszenia dochodzonej należności o kwotę 725, 87 zł stanowiącą obciążające wierzyciela koszty egzekucji. Końcowo pozwana podniosła zarzut nieudownienia okoliczności w postaci akceptacji ogólnych warunków umowy, wskazując iż na dołączonych do pozwu umowach, w rubrykach dotyczących zapoznania się i akceptacji wzorca umowy, zaznaczono odpowiedź „nie”. /uzupełniony sprzeciw k: 100 – 103/.

W piśmie przygotowawczym z dnia 27 stycznia 2016 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, podnosząc dodatkowo, że Komornik Sądowy w toku prowadzonej egzekucji wyegzekwował od pozwanej kwotę 2.319, 13 zł. Przedmiotową kwotę powód zaliczył na poczet kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym w sprawie o sygn. akt Km 12637/11 w kwocie 300 zł, kosztów postępowania egzekucyjnego w wysokości 110, 80 zł oraz na poczet częściowej spłaty roszczenia zasądzonego nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w kwocie 1908, 33 zł z tytułu odsetek liczonych do dnia

ostatniej wpłaty tj. do dnia 14 lutego 2014 r. w łącznej kwocie 1.306, 88 zł oraz częściowej spłaty należności głównej w wysokości 601, 45 zł. Pełnomocnik powoda podkreślił, że pozwana dokonując w okresie od lutego 2012 r. do lutego 2014 r. dobrowolnych wpłat na rachunek bankowy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi uznała dług. /pismo z dnia 27 stycznia 2016 r. k: 125 – 127/

Na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2016 r. pozwana nawiązując do podniesionego w uzupełnionym sprzeciwie zarzutu nie udowodnienia faktu otrzymania i akceptacji wzorców umowy wskazała wprost, że nie tego rodzaju dokumentów nie otrzymała. /protokół skrócony rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016 r. k: 143, zapis audio – video k: 144/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. D. w dniu 10 grudnia 2009 r. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pierwsza o nr (...) została zawarta dnia 10 grudnia 2009 r., w ramach promocji „Prezenty na Ś. (2)”, na czas określony do dnia 10 grudnia 2011 r. Druga o nr (...) zawarta została również w dniu 10 grudnia 2009 r. w ramach oferty promocyjnej „bluconect 29/49/69/149 – Specjalne warunki” na czas określony do 10 sierpnia 2011 r.

/okoliczność bezsporna, kopie umów k: 65, 69/

Za świadczone w ramach wyżej wskazanych umów usługi telekomunikacyjne (...) Sp. z o.o. wystawiła następujące faktury:

1. nr (...) z dnia 17 grudnia 2009 r. na kwotę 258,42 zł płatną w dniu 31 grudnia 2009 r., obejmującą okres rozliczeniowy od dnia 10 grudnia 2009 r. do dnia 16 grudnia 2009 r.

2. nr (...) z dnia 17 stycznia 2010 r. na kwotę 353,78 zł płatną w dniu 31 stycznia 2010 r., obejmującą okres rozliczeniowy od dnia 17 grudnia 2009 r. do dnia 16 stycznia 2010 r.

/faktury k: 73 – 78/

Należności wynikających z powyższych faktur pozwana dobrowolnie nie uiściła w terminie.

/okoliczność niezaprzeczona przez pozwaną, uznana za przyznaną/

Operator telekomunikacyjny wypowiedział pozwanej umowy i obciążył ją z tego tytułu karami umownymi:

1. w wysokości 524, 31 zł z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy o nr (...)

2. w wysokości 1629, 86 zł z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy o nr (...)

/noty księgowe k: 79 – 80 z terminami płatności przypadającymi na dzień 6 kwietnia 2010 r. i 6 czerwca 2010 r./

Podstawą obciążenia pozwanej wyżej wymienionymi karami umownymi były postanowienia zawarte w § 15 pkt. 10 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz Abonentów. Szczegółowe zasady wyliczenia ich wysokości umieszczone zostały w pkt. III 3 warunkach ofert promocyjnej „bluconect 29/49/69/149 Specjalne warunki” i warunkach oferty promocyjnej „prezenty na Święta (2)”. Wyżej wymienione wzorce umów nie zostały pozwanej doręczone przed zawarciem umów.

/umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulamin i warunki ofert k: 69 – 72/

W toku toczącego się w oparciu o nakaz zapłaty, wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym, postępowania egzekucyjnego, prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi pod sygnaturą Km 12637/11 wyegzekwowano od pozwanej łącznie kwotę 3 045 zł, z czego kwota 2319,13 zł została przekazana powodowi, natomiast kwotę 725, 87 zł Komornik Sądowy zaliczył na poczet kosztów

postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2014 r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c. i kosztami postępowania obciążył wierzyciela.

/informacja Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi o wysokości kwot wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. Km 12637/11 i sposobie ich rozliczenia, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k: 104/

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że złożony przez powoda wniosek o odrzucenie sprzeciwu pozwanej i argumenty przywołane na jego uzasadnienie były niezasadne. Powołany na uzasadnienie wniosku fakt powzięcia przez pozwaną wiedzy o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym i kierowanie w jego trakcie wniosków do powoda o zwolnienie zajęcia rachunku bankowego, pozostają bez wpływu na ocenę zachowania terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Okoliczności te mają wyłącznie znaczenie z punktu widzenia ewentualnego zachowania terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania tego rodzaju czynności procesowej. Termin do wniesienia sprzeciwu bowiem rozpoczyna swój bieg od daty skutecznego doręczenia pozwanemu odpisu nakazu zapłaty, powzięcie informacji o wszczęciu postępowania egzekucyjnego na powyższe wpływu nie wywiera. Przypomnieć należy, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wydanego w toku elektronicznego postępowania upominawczego nakazu zapłaty, został przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie odrzucony postanowieniem z dnia 23 lipca 2014 r. wobec ustalenia, iż odpis nakazu nie został skutecznie pozwanej doręczony, z uwagi na niewskazanie przez powoda aktualnych danych adresowych pozwanej. W postanowieniu tym stwierdzono ponadto skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy wydanego nakazu zapłaty, co było podstawą przekazania sprawy do tutejszego Sądu. /postanowienie k: 24/ Objęte zatem omawianym wnioskiem incydentalne zagadnienie procesowe zostało już rozstrzygnięte na wcześniejszym etapie postępowania, w związku z powyższym złożony wniosek podlegał odrzuceniu na podstawie znajdującego odpowiednie zastosowanie przepisu art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie zakwestionowała faktu zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) i (...). Pozwana ponadto nie kwestionowała faktu nabycia w drodze cesji przez powoda wierzytelności wynikających ze świadczonych w ramach powyższych umów usług telekomunikacyjnych. Podniesiony przez nią zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie i w tym zakresie Sąd w pełni podzielił stanowisko zaprezentowane przez pełnomocnika w piśmie przygotowawczym z dnia 4 marca 2015 r. (k: 57 – 58).

Podkreślić w tym miejscu wypada, że samo zawarcie umowy przeniesienia wierzytelności nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności objętej cesją, zaś cesjonariusz nabywa wierzytelność tylko wtedy i w takim zakresie w jakim służyła ona zbywcy. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. (V CSK 187/06 „Monitor Prawniczy” 2006 nr 16 s. 849).

Wobec zakwestionowania przez pozwaną w odpowiedzi na pozew faktu otrzymania wzorców umów od poprzednika prawnego przed zawarciem umowy, ciężar udowodnienia tej okoliczności, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał na powodzie. Powód nie przedstawił na powyższą okoliczność żadnych dowodów. Dołączone do pozwu kserokopie umów (...) dowodzą faktu przeciwnego, tj. że wzorce umowy nie zostały pozwanej doręczone. Wynika to bezpośrednio z zaznaczenia przez pozwaną pola wyboru „nie” znajdującego pod oświadczeniem o otrzymaniu tego rodzaju wzorców /k: 65, 69/. W tej sytuacji za niewykazane uznać należało podniesione w uzasadnieniu pozwu twierdzenie powoda, iż pozwana otrzymała i zaakceptowała ogólne warunki, cennik oraz regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych. Jako, że obowiązek zapłaty kary umownej wynikał z regulaminów świadczenia poszczególnych usług telekomunikacyjnych wynikających z dwóch zawartych przez pozwaną umów /pkt. III 3 warunków oferty promocyjnej „prezenty na Święta (2)” - k: 68 oraz pkt. III 3 warunków oferty promocyjnej „bluconnect 29/49/69/149 Specjalne warunki” – k: 70/, a nie dowiedziono, aby tego rodzaju wzorce zostały doręczone pozwanej przed zawarciem umów o świadczenia usług telekomunikacyjnych, uznać należało, że przedmiotowe postanowienia nie

wiązały pozwanej, w związku z czym poprzednik prawny powoda nie był uprawniony do obciążenia pozwanej karami umownymi z tytułu wcześniejszego rozwiązania umów z winy pozwanej. Zgodnie bowiem z treścią **art. 384 § 1 k.c.** ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, **jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.**

Reasumując stwierdzić należy, że w toku procesu nie wykazano, aby poprzednik prawny powoda był uprawniony do obciążenia pozwanej karami umownymi z tytułu wcześniejszego rozwiązania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w związku z czym dochodzona z tego tytułu łączna kwota 2154, 17 zł wynikająca z not obciążeniowych z k: 81 i 82 wraz z należnościami ubocznymi w postaci odsetek ustawowych była nienależna.

Powód zatem uprawniony był do dochodzenia należności wynikających wyłącznie z dwóch faktur za usługi telekomunikacyjne świadczone na rzecz pozwanej w ramach zawartych z poprzednikiem prawnym powoda umów tj. faktur o nr (...), opiewających na łączną kwotę 612, 20 zł wraz odsetkami za opóźnienie liczonymi od daty płatności wskazanej w poszczególnych fakturach. Powód wskazał, że elementem żądania były skapitalizowane odsetki w kwocie 142, 72 zł, jako datę kapitalizacji wskazał dzień 3 sierpnia 2010 r. Odsetki te zostały naliczone od całej dochodzonej kwoty, również od jej części obejmującej nienależne kary umowne. Odsetki przypadające od kwot wyszczególnionych w fakturach nr (...) w dniu wniesienia pozwu wyniosły łącznie 109, 59 zł. Jak ustalono na podstawie informacji uzyskanej od Komornika Sądowego prowadzącego egzekucję w sprawie Km 12637/11 w okresie od 31 grudnia 2011 r. do dnia 11 lutego 2014 r. wyegzekwowano od pozwanej ogółem kwotę 3045 zł z której sumę 2319, 13 zł przekazano wierzycielowi. Kwota uzyskana przez powoda pokryła w całości należne mu świadczenie główne wynikające z wymienionych wyżej faktur, jak i przypadające od niego należności uboczne. Przedstawiony przez pełnomocnika powoda w piśmie przygotowawczym z dnia 27 stycznia 2016 r. /k: 126/ sposób zarachowania uzyskanego w toku egzekucji świadczenia pieniężnego był w sposób oczywisty nieuprawniony, bowiem nie uwzględniał faktu nieistnienia po stronie pozwanej zobowiązania z tytułu kar umownych. Ponadto powód niezasadnie zaliczył wyegzekwowane należności na poczet kosztów egzekucji. Jak wynika bowiem z treści postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego kosztami tego postępowania w całości obciążony został wierzyciel. /k: 104/

Mając powyższe na uwadze przyjąć należało, że wobec wyegzekwowania w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego całości należnego powodowi świadczenia pieniężnego wynikającego z faktur o nr (...), zobowiązanie pozwanej wygasło, w związku z czym powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt. 2 wyroku. W tym miejscu należy wskazać, że zobowiązanie pozwanej do dokonywania dobrowolnych wpłat na poczet zadłużenia w celu uchylenia zajęcia prowadzonego na jej rzecz rachunku bankowego, na który wpływały alimenty, czego dowodzić ma treść wiadomości e – mail z dnia 16 grudnia 2011 r. /k: 92/, a która to okoliczność została przez pozwaną przyznana, pozostaje bez wpływu na sytuację procesową stron niniejszego postępowania. Niewłaściwe uznanie długu nie stanowi czynności procesowej i skutkuje wyłącznie przerwaniem biegu terminu przedawnienia, nie pozbawia natomiast dłużnika możliwości skutecznego kwestionowania skierowanego przeciwko niemu powództwa. Uznanie takie nie pozbawia dłużnika prawa wykazywania w sądowym postępowaniu cywilnym, że uznany przez niego dług nie istnieje, względnie też, że istnieje on tylko w mniejszej kwocie /por. wyrok S.N. z dnia 20 lutego 1973 r. II CR 700/72/.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 1 zapadło na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. W myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Art. 203 § 1 k.p.c. stanowi, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W rozpoznawanej sprawie do cofnięcia pozwu doszło przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem zgoda pozwanego nie była wymagana. Z uwagi na to, że nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na to, iż dokonana czynności procesowa pozostawała w sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego lub, aby miała na celu obejście prawa, cofnięcie pozwu uznać należało za dopuszczalne i skuteczne.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.